

eller Planters Optræden som for ejendommelige Dyre- eller Planteresamfunds Forekomst samt for mærkelige geologiske Dannelser, saaledes at det fredede Omraade skal bevares i dets naturlige Tilstand, og at det enten slet ikke eller kun paa bestemt Maade maa bebygges eller beplantes. Paa samme Maade kan Bestemmelse om Fredning af Bygninger og Mindesmærker gaa ud paa, at disse skal bevares i deres oprindelige Tilstand, eller at et Areal skal bibeholdes uforandret, vedligeholdes eller indrettes paa bestemt Maade, eller at en Udsigt skal bevares eller aabnes."

Endelig skal vi tillade os at henlede Opmærksomheden paa den for et rejst Spørgsmaals Behandling afgørende Betydning, der ifølge Lovforslaget tilkommer Fredningskommissærens Initiativ.

Ifølge Lovforslagets §§ 5 og 6 er det ganske overladt Fredningskommissærens Afgørelse, om han finder Anledning til at træde i Virksomhed, naar han er kommet til Kundskab om Forhold, der kan foranledige Fredningsmyndighedernes Indskriden. Hans Kendelse desangaaende kan ifølge § 5 indankes for Fredningskommissionen af Ejeren eller Brugeren af vedkommende Ejendom. Men derimod maa den, der har henledet hans Opmærksomhed paa Forholdet, akkviescere ved en Kendelse af Fredningskommissæren, der gaar ud paa, at der intet skal foretages i den paagældende Sag. Det vil imidlertid af nærliggende Grunde være meget ønskeligt, at Fredningskommissærens Afvisning af en Sag kan indankes for Fredningskommissionen, saa at der aabnes Adgang for Appel ikke alene af den Kendelse, der gaar imod, men ogsaa af den, der stemmer overens med Ejers Interesser. Man har sandsynligvis ved at begrænse Indankningsretten som sket villet befri Fredningsmyndighederne for unødigt Ulejlighed ved ubetimelige Krav om Appel. Men da det maa findes ganske naturligt, at en Fredningskommissær af og til ikke har lige klar Forstaaelse af ethvert af de meget heterogene Emner af saavel naturhistorisk som historisk og kunstnerisk Art, som han kan blive stillet overfor, vil hans ubegrænsede Myndighed til at afvise et Fredningsforslag kunne bringe følelige Tab af Værdier, som fortjener at bevares. Vi tillader os derfor at foreslaa, at den i § 5 givne Adgang til Appel til Fredningskommissionen af Fredningskommissærens Kendelse gives ikke alene Ejendommens Ejer og Bruger, men ogsaa de i § 5, 1ste Linie, nævnte offentlige Myndigheder samt de i § 1, 2det Stykke, nævnte Institutioner for Fredningsformaal, som af Justitsministeriet er givet Indstillingsret med Hensyn til Udnævnelsen af Fredningskommissærer. Det kan neppe antages, at de her nævnte Organer vil ulejlige Fredningsmyndighederne med en Appel, uden at der foreligger skellig Grund til at lade Kommissionen prøve Kommissærens Kendelse.

Vi tillader os at vedlægge et Antal Eksemplarer af:

- 1) Et af Udvalget for Naturfredning i 1909 udgivet Skrift: A. Mentz, Naturfredning særlig i Danmark,
- 2) Norsk „Lov av 25. Juli 1910 om naturfredning“ med Arbejdsdepartementets Indstilling af 22. Januar 1910,
- 3) Svensk „Lag angående naturminnesmärkens fredande“ af 25. Juni 1909.

Udvalget for Naturfredning:

P. E. Müller,
Dr. phil. Kmhr.
Udvalgets Formand.

V. Hintze,
Inspektør ved mineralogisk Museum.

A. Mentz,
Dr. phil., Botaniker
ved Hedeselskabet.

H. Winge,
Viceinspektør ved Universitetets zool. Museum.

A. Jessen,
Statsgeolog, Danm.
geol. Undersøgelse.

C. H. Ostenfeld,
Dr. phil., Inspektør
ved Botanisk Museum.

R. H. Stamm,
Docent
ved Universitetet.

N. Hartz,
Dr. phil.

Axel Lange,
Botanisk Gartner, Udvalgets Sekretær.